

RÂNDUIALA BISERICII

Tocmai am încheiat o adunare mare, de cinci nopți, la tabernacol, unde, prin harul și cu ajutorul Domnului, am încercat din răspuțeri să pun Biserica Domnului Isus Hristos în rânduială, conform Scripturii.

Primul lucru pe care vreau să-l spun este că în absența mea, păstorul se ocupă întotdeauna de tabernacol, iar când mă întorc, mă uit la el. Așadar, el are dreptul să schimbe unele lucruri sau să facă ce consideră că este mai bine, sub călăuzirea Duhului Sfânt, în timpul când eu sunt departe.

Noi credem că suntem o biserică apostolică, și învățăm binecuvântările apostolice pentru oamenii de astăzi. Credem toată Evanghelia și credem că toate semnele și minunile despre care a vorbit Domnul Isus Hristos vor însoți biserica Lui până la întoarcerea Sa. Noi credem în aceste lucruri și credem că ele vor fi puse în ordine, pentru că biserica are rânduiala sa. Fiecare biserică are învățătura, rânduiala și disciplina sa. Biserica noastră nu are membri care s-au alăturat cândva și credem că Biserica Dumnezeului celui viu din toată lumea este formată din oameni care sunt frații și surorile noastre. De asemenea, oamenii sunt întotdeauna bine primiți în mijlocul nostru, și indiferent de care denominațiune aparțin, pot veni la Tabernacolul Branham de pe strada Eighth și Penn din Jeffersonville, Indiana.

Noi credem în „*neprihănirea prin credință*” (Romani 5.1). Credem că după ce o persoană devine neprihănită prin credință, are pace cu Domnul Isus Hristos. Este posibil însă ca aceeași persoană să aibă obiceiuri precum băutul, fumatul, sau poate face lucruri pe care nu ar trebui să le facă, obiceiuri urâte ale firii. Totuși, noi

credem că sângele Domnului Isus sfințește această persoană pentru slujba Domnului, pentru că noi credem în sfințire potrivit Evrei 13.12-13: *„De aceea și Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățimit dincolo de poartă.*

Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui.” Noi

credem că sfințirea este învățată în Noul Testament și este pentru credincioșii care trăiesc în epoca Noului Testament. Noi credem, de asemenea, că după ce o persoană a fost sfințită, nu se mai regăsesc la ea obiceiurile necurate. Acea persoană este un credincios al Domnului Isus Hristos, iar obiceiurile ei au plecat, fiind astfel un candidat pentru *„botezul Duhului Sfânt”*, care vine ca o umplere a credinciosului. Eu am spus de multe ori aceasta: este ca și cum ai pune în bucătărie un pahar ridicat din curte.

Astfel, neprihănirea înseamnă să-l iei și să-l pregătești pentru folosire, ca să împlinești cu el scopul pe care îl ai pe inimă. Aceasta face Dumnezeu cu păcătosul. El este încă murdar când îl ridică din lume, dar Dumnezeu îl curăță prin sângele Domnului Isus Hristos. Cuvântul *„sfințire”* este un cuvânt compus care înseamnă *„curățit și pus deoparte pentru slujbă.”* În Vechiul Testament, altarul sfințea vasul care era pus deoparte pentru slujbă. Noi credem că Duhul Sfânt este Cel care pune acel vas în slujbă; credem că Duhul Sfânt nu este doar o altă treaptă a harului, ci este de fapt același har care umple credinciosul în așa măsură încât semnele și minunile, darurile apostolice care sunt enumerate în 1Corinteni 12, se manifestă prin acel vas sau credincios, atunci când El vine înăuntru ca să arate acel dar.

Eu cred că Scriptura învață că *„darurile și chemarea sunt date fără părere de rău”*, și că atunci când ne naștem în această lume, suntem trimiși cu un scop, iar acesta este pentru slava lui Dumnezeu. Astfel, încă înainte ca să devenim adulți, când suntem doar niște copii, darurile pe care le avem de la Dumnezeu sunt deja în noi, dar numai umplerea cu Duhul Sfânt le pune în acțiune; noi le avem de la început, de la început suntem învățați, proroci, apostoli, avem darul vorbirii în limbi și

celelalte daruri duhovnicești pe care le găsim în 1Corinteni 12, dar toate ies la suprafață doar la momentul hotărât de El.

Noi credem că darurile lucrează și astăzi și că trebuie să fie în fiecare biserică locală. Cu toate acestea, am văzut că în întreaga lume există mult fanatism printre oamenii care mărturisesc că sunt credincioși apostolici. Ei sunt printre noi, așa cum sunt pretutindeni în alte mișcări. Ei s-au arătat de-a lungul timpului și i-am avut în fiecare epocă. Au fost în zilele apostolilor și, așa cum a spus Pavel atunci, „unii dintre ei au venit și i-au convins pe oameni să meargă după alte învățături străine Bibliei.” Dar Pavel a spus clar: *„chiar dacă... un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!”* Astfel, noi, cei din Tabernacolul Branham, de pe strada Eighth și Penn, încercăm să urmăm învățăturile Noului Testament, deoarece credem că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu, iar apostolul Pavel a fost un vas ales și chemat, prin alegerea lui Dumnezeu, să meargă și să pună în ordine Biserica dintre neamuri.

Noi, cei din Tabernacolul Branham, credem în botezul în apă, prin scufundare, în Numele Domnului Isus Hristos, care este învățătura apostolică a Bibliei. Astfel, fiecare nou venit în Tabernacolul Branham, care dorește, poate cere oricând să fie botezat în Numele Domnului Isus Hristos. El poate să vorbească cu păstorul, iar dacă s-a căit de faptele lui și crede în Domnul Isus Hristos, poate fi botezat de îndată ce este posibil. Aceasta îl va aduce în părtășie cu credincioșii, dar prin botezul Duhului Sfânt devenim mădulare ale Trupului lui Isus Hristos care sunt în toată lumea.

Un alt lucru pe care îl credem este că *„fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora”* ca să se bucure. Noi credem în aceste daruri ale Duhului Sfânt, la care râvnim cu toții, și care se arată în biserică, și dorim ca oamenii care le-au primit, să vină și să se închine cu

noi. În multe locuri, am văzut că oamenii care au aceste daruri nu înțeleg și nu știu cum și când să le folosească, iar din cauza aceasta aduc numai încurcături și ocară. Noi credem că Satan se poate folosi de aceasta ca să-i îndepărteze pe oameni, ca să-i facă să nu creadă și să se teamă de această binecuvântare minunată pe care a dat-o Dumnezeu Bisericii în aceste zile.

Pavel a spus: „...dacă s-ar aduna toată Biserica la un loc și toți ar vorbi în alte limbi și ar intra și dintre cei fără daruri sau necredincioși, n-ar zice ei că sunteți nebuni?

Dar dacă toți prorocesc și intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredințat de toți, este judecat de toți.

Tainele inimii lui sunt descoperite, așa că va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.” (1Corinteni 14.23-25).

Noi credem că darurile duhovnicești sunt la ordinea zilei printre credincioși. De asemenea, nu credem că un om care predică și învață sub inspirație, poate să nege apoi darul vindecării, darul prorociei, darul vorbirii în limbi și al tălmăcirii, sau oricare dintre aceste daruri.

Aceasta cred eu, conform Cuvântului lui Dumnezeu, și pe aceasta își bazează credința și funcționează Tabernacolul Branham de pe strada Eighth și Penn din Jeffersonville.

Eu cred că lucrurile pe care le-am spus sunt esențiale și trebuie urmate întocmai în Tabernacolul Branham, ca să poată propăși în Domnul. Dacă totuși, vreodată, vreunul din aceste lucruri este pus sub semnul întrebării de cineva, persoana care are dubii poate să vină să

vorbească cu mine, dacă nu poate să-l consulte pe păstor. Dacă sunt acasă, voi fi bucuros să vă ajut oricând, fie pe voi, fie pe păstor. Aceste lucruri sunt duhovnicești și cred că aceasta este rânduiala Bisericii cu privire la ele.

De asemenea, cred că fiecare mădular sau închinător din Tabernacolul Branham, ar trebui să aibă atât de multă dragoste divină pentru alții, încât inimile lor să tânjească unele după altele atunci când sunt nevoiți să se despartă, și să dorească să se aibă unul pe altul la serviciul divin. Eu cred cu adevărat în *dragostea divină*. Apostolul Pavel a spus că aceasta este dovada Duhului Sfânt, în timp ce Domnul Isus a zis: „*Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.*” (Ioan 13.35).

Noi credem că aceasta este dragostea lui Dumnezeu care L-a trimis pe Isus Hristos pe pământ, ca să moară pentru noi, așa cum scrie în Ioan 3.16: „*Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.*” Viața veșnică este propria Viață a lui Dumnezeu, iar prin botezul Duhului Sfânt, noi devenim fiii și fiicele lui Dumnezeu; devenim sămânța lui Avraam și primim credința pe care a avut-o el când L-a crezut pe Dumnezeu înainte ca să fie tăiat împrejur.

Următorul lucru pe care îl credem este că acești credincioși, acești oameni cu daruri cum ar fi vorbirea în limbi, prorocii sau tălmăcirii, trebuie să se adune împreună cu cel puțin patruzeci și cinci de minute înainte de începerea serviciului divin. Biserica ar trebui să fie deschisă mai devreme, astfel ca credincioșii să se adune seara mai devreme.

Eu cred că Tabernacolul Branham trebuie să aibă tot timpul un pianist umplut cu Duhul Sfânt, care să vină mai devreme, să cânte încet, foarte încet, cântări duhovnicești ca:

Jos la cruce unde Salvatorul a murit,

Acolo jos am strigat pentru spălarea de păcat;

Acolo a fost aplicat sângele inimii mele,

Glorie Numelui Său!

Ceva care ar trebui să aibă acest subiect: „Mai aproape de Tine, Doamne”, „Stânca veacurilor, lovită pentru mine”, „Aproape de cruce”, sau ceva de felul acesta. Trebuie să se cânte foarte încet și dulce, ca și cum ar medita constant la Duhul Sfânt, el sau ea, oricine va cânta aceste cântece.

Cred că închinătorii ar trebui întâmpinați la ușă, să li se ia hainele și pălăriile și să li se pună pe cuier, apoi să le fie arătate locurile, cu ospitalitatea și dragostea pe care numai ușierii sau diaconii umpluți cu Duhul Sfânt o pot avea, pentru ca oamenii să vadă că Biserica Dumnezeului celui viu este vie.

Închinătorii nu trebuie să vorbească unii cu alții sau să facă gălăgie în biserică. Ei trebuie să se adâncească în primul rând pentru câteva momente în rugăciune, dacă se poate chiar la altar. Să nu se roage cu voce tare ca să nu-i deranjeze pe cei de lângă ei; să fie o rugăciune făcută în liniște și să nu uitați că sunteți aici pentru a vă închina Domnului. Lăsați ca aceasta să pătrundă în voi. Închinați-vă în Duhul, apoi mergeți la locurile voastre. Nu este obligatoriu să mergeți la altar, ci puteți merge să vă așezați la locurile voastre, să ascultați cântările, să vă plecați capetele, iar apoi să-L lăudați pe Dumnezeu în liniște. Dacă Duhul descoperă cuiva ceva sau dacă cineva umplut cu Duhul Sfânt are darul vorbirii în limbi sau are ceva din partea Domnului, se poate ridica în picioare și să aducă mesajul. Toți trebuie să stați liniștiți până când vine tălmăcirea, iar când vine tălmăcirea, nu

trebuie să fie un verset din Scriptură sau ceva care nu se înțelege. Trebuie să fie un mesaj adresat bisericii, deoarece eu cred că Duhul vorbește numai „*pentru zidirea bisericii.*”

Poate când se adună oamenii, vin înăuntru și unii bolnavi. Poate este cineva străin, pe care nu l-ați văzut niciodată, și este paralizat sau zace pe undeva, dar când vine tălmăcirea, atunci cel care vorbește trebuie să spună: „Așa vorbește Domnul: omul care a venit în mijlocul nostru este din locul cutare...” și descrie locul acela. Apoi trebuie să spună: „Este paralizat pentru că în urmă cu trei sau patru ani,” sau altceva, „a făcut ceva rău”, de exemplu: „și-a părăsit soția și copiii și a plecat de la ei. A căzut de pe schelă” sau ceva de felul acesta, „s-a rănit și astfel a paralizat. Așa vorbește Domnul: dacă îi pare rău pentru aceasta și promite că va merge la soția lui și se va împăca cu ea, va fi vindecat chiar acum și se poate întoarce la familia lui.” Înainte ca cineva să spună ceva, în încăperea trebuie să fie cel puțin doi oameni sau mai mulți, care au o statură duhovnicească mare în ceea ce privește Evanghelia și care au o bună deosebire a duhurilor; ei trebuie să se ridice și să spună: „Este de la Domnul.” Dacă nu face nimeni aceasta, acea prorocie să nu fie adusă în fața bisericii.

Dacă cineva vorbește în limbi, dar nu are tălmăcire, Pavel a spus: „*Dacă nu este cine să tălmăcească, să tacă în biserică și să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu.*” (1Corinteni 14.28).

Dacă, după ce vorbește în limbi, o persoană aduce și tălmăcirea, conform celor spuse de Pavel, „*Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.*” (v.29). Dacă păstorul sau cineva este numit de Duhul Sfânt să meargă și să se roage rugăciunea credinței, să se ducă și să-i predice bolnavului în conformitate cu cele spuse de Duhul. Orice a spus Duhul Sfânt, va avea loc chiar atunci, pentru că Duhul Sfânt a dat aceasta. Apoi, oamenii se pot bucura și pot fi mulțumitori, Îl pot lăuda și I se pot închina lui Dumnezeu pentru că El dorește aceasta. Apoi, cu toții

trebuie să-și plece capetele și să se roage din nou pentru a vedea dacă mai este alt mesaj pe care Duhul Sfânt dorește să-L aducă prin aceste daruri.

Dacă după cele spuse de persoana care vorbește în limbi și tălmăcește și după ce judecătorii admit să se procedeze în conformitate cu cele spuse de ea, nu se întâmplă nimic, toți vor merge la altar și se vor ruga ca acel duh să fie luat de la ei, pentru că nimeni nu dorește un asemenea duh printre noi. Noi am ști că este fals și că este de la vrăjmaș și nu de la Dumnezeu, pentru că numai Dumnezeu poate spune adevărul. Acest lucru să fie bine înțeles de biserică înainte ca această rânduială să fie pusă în practică.

Poate mesajul adus îi va spune unui anumit frate: „Tu locuiești pe lângă linia ferată. Trebuie să te muți de acolo pentru că va avea loc un accident,” sau ceva de felul acesta. Lăsați judecătorii să judece cele spuse, iar dacă ei consideră că este de la Domnul, urmăriți și vedeți dacă se împlinește. Dacă se împlinește, mulțumiți-I lui Dumnezeu și fiți plini de recunoștință față de El. Lăudați-L, închinați-vă și fiți smeriți.

Mai presus de toate lucrurile, fiți umili. Să nu vă îngâmfăți niciodată până acolo că știți mai mult decât păstorul vostru sau decât biserica în care vă închinați. Dacă ajungeți într-un asemenea punct, vă sfătuiesc să mergeți într-un alt loc în care puteți să vă închinați, pentru că eu îl rog pe păstor să nu îngăduie nimic care este în afara rânduiei biblice. Noi dorim ca aceste daruri să se manifeste și să fie la locul lor, și la fel închinătorii. Dacă acestea se desfășoară corect, conform Cuvântului, veți vedea o biserică puternică și lucrătoare pentru Domnul nostru Isus Hristos.

Dacă un om iese din rânduială aici, un diacon sau un ușier care este umplut cu Duhul Sfânt și care are mult har în inima lui, să meargă respectuos la persoana aceea, ca un părinte, și s-o corecteze. O poate face și păstorul, dar este mai bine s-o facă diaconii, pentru că păstorul

trebuie să fie în camera de rugăciune în timpul când are loc această parte a serviciului duhovnicesc.

Dacă nu sunt descoperiri sau un mesaj care să fie adus, atunci poporul poate aduce mărturii dacă dorește, se poate ridica oricine dar să aducă mărturii spre slava lui Dumnezeu. Nu trebuie să fie așa, dar ar fi bine ca mărturiile să fie aduse înainte de a fi adus mesajul sau de a începe serviciul de cântări de laudă și închinare.

Înțelegeți biserică? Prin faptul că procedezi așa, toată biserica este în duhul închinării înainte ca să fie învățat Cuvântul. Atunci Duhul Sfânt intră în Cuvânt și Îl manifestă pe Dumnezeu prin El, pentru a fi o confirmare a închinării voastre. După aceea, este timpul să vină înăuntru păstorul.

Păstorul ar trebui să vină la șapte și jumătate sau la opt fără un sfert. Dacă mesajul adus prin daruri încă mai continuă înainte ca păstorul să iasă din studiul său și să vină pe platformă, un frate ar trebui să-l anunțe, pentru că sfinții știu că atunci când vine păstorul pe platformă, este timpul pentru serviciu. Aceasta oferă destul de mult timp pentru manifestarea darurilor și pentru a-l aduce pe Duhul lui Dumnezeu în adunare.

Dacă printre voi este un necredincios și se comportă necuviincios, o persoană cu o inimă foarte bună, cum ar fi un ușier sau un diacon, să meargă la el și să-i ceară să fie respectuos în timpul desfășurării serviciului, pentru că este prezent Duhul Sfânt, iar darurile lui Dumnezeu se manifestă pentru zidirea bisericii. Acest lucru trebuie să i se spună cu dragoste, nu aspru. Numai în cazul în care persoana este bătută sau neascultătoare și ar deranja închinarea adusă Domnului, ar trebui condusă afară sau într-una din camerele din spate, dar și acolo să i se vorbească frumos.

Când

vine păstorul pe platformă, aş sugera ca aici, în Tabernacolul Branham, să cânte împreună cu adunarea, două sau trei cântări.

De

asemenea, am constatat că dacă în biserică sunt prea mulți care încearcă să lucreze deodată, vor crea numai probleme. Aş sugera să procedați cum făceam când păstoream eu biserica și când conduceam eu cântările. Cred că ar fi un lucru bun dacă ar face păstorul aceasta.

Păstorul

trebuie să fie prezent la fiecare întâlnire de rugăciune care are lor, și când frații se adună împreună în grupuri de rugăciune. Spun aceasta, pentru că am văzut că oamenii deviază de multe ori, de pe cale, într-o doctrină și astfel, se aduc erezii care nu aparțin de Biserica Dumnezeului celui Viu. Păstorul ar trebui să fie prezent la toate adunările de rugăciune.

Păstorul

nu trebuie să fie de partea nimănui în adunări și să nu spună că un grup este așa, iar celalalt este altfel. El trebuie să stea între ele, să meargă la ei și să-i împace imediat. Dacă nu-i poate împăca, să ia și un diacon cu el; iar dacă cineva nu ascultă nici de păstor, nici de diacon, trebuie să fie spus bisericii, așa cum a spus Isus, iar „*Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-I Bisericii și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.*”

Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ

va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” (Matei 18.17-18).

Dacă păstorul vine pe platformă, lăsați-l să conducă cel puțin două cântări, dar după aceea să meargă direct la Cuvânt. Să nu fie

mărturii lungi în care să se ridice toți pentru că au un cuvânt de spus, pentru că așa ceva nu va aduce propășire în Tabernacolul Branham. Dacă cineva care ascultă această casetă spune că în biserica lor funcționează acest lucru, este în ordine. Dar aici produce numai confuzie, de aceea nu se practică. Eu am păstorit timp de douăzeci de ani această biserică și am văzut că produce numai confuzii.

Dacă aveți o mărturie, să fie adusă în fața bisericii în timp ce binecuvântează Duhul Sfânt. Dar adevărata modalitate de a depune o mărturie, nu este în biserică, ci afară, în locurile întunecoase. Lumina voastră să strălucească acolo unde este întuneric. Mergeți în locurile unde abundă păcatul și lăsați ca Lumina voastră să strălucească acolo. Acolo este locul în care puteți face aceasta.

Însă dacă Domnul v-a binecuvântat și v-a dat o binecuvântare deosebită sau ceva ce trebuie să spuneți adunării, faceți-o în timpul de dinaintea serviciului divin, atunci când Duhul binecuvântează și aduce mărturii și descoperiri, când există vorbiri în limbi și tălmăcire, în timpul închinării sfinților înainte de a fi adus Cuvântul lui Dumnezeu.

Apoi, după ce păstorul conduce biserica într-o cântare, o va conduce și în rugăciune; este o rugăciune a adunării și îi cere poporului să-și plece capetele respectuos. În continuare vom vedea că vom avea o mare binecuvântare și că avem o rânduală în biserică. Dacă adunarea a avut o întâlnire cu adevărat duhovnicească, cu darurile care descoperă multe taine ale inimilor sau alte lucruri care sunt făcute de daruri în adunare, atunci Duhul lui Dumnezeu este în adunare și este foarte ușor pentru păstor să-L găsească în Cuvântul lui Dumnezeu, în timp ce citește și începe să predice. Atunci păstorul va predica orice îi va pune Duhul Sfânt pe inimă, orice dorește să facă în timp ce stă acolo, iar adunarea se va bucura și va spune Amin” în timp ce este vestit Cuvântul.

În ce privește vorbirea în limbi și tălmăcirea, știm că

Scriptura condamnă folosirea lor în timpul cât Duhul Sfânt lucrează prin păstor și spune că „*Duhurile prorocilor sunt supuse prorocilor...*” (1Corinteni 14.32). Atunci, păstorul trebuie să-l cheme pe acel om, să-i ceară să fie respectuos și să stea la locul lui. Păstorul trebuie să fie un bărbat umil, dar nu prea umil, ci trebuie să fie așa cum a fost Domnul Isus care, atunci când a văzut că răul umbla prin biserică, a împletit niște funii și i-a dat afară pe toți.

Casa lui Dumnezeu este și o casă a judecății, iar păstorul are cea mai mare slujbă din biserică. În afară de Duhul Sfânt, bătrânii sunt cei mai mari în biserică apostolică. Duhul Sfânt aduce mesajul bătrânilor, iar ei îl împart la oameni. Sfinții și darurile vor avea locul lor, în primul rând să se adune în închinare (așa cum am spus mai înainte), ca să aducă Duhul Sfânt în adunare pentru păstor. Atunci, Duhul Sfânt poate lucra mai ușor prin el, pentru că predica lui a fost precedată de o adunare duhovnicească. Astfel, Duhul Sfânt intră în Cuvânt și îl învață, fiindcă tocmai S-a manifestat prin daruri.

După aceea, va fi făcută chemarea la altar și mulți vor vedea și vor ști, potrivit lucrării Duhului Sfânt și Cuvântului lui Dumnezeu pe care îl aduce păstorul, că sunteți Biserica Dumnezeului celui Viu. Și, așa cum a spus Pavel, „*...va cădea cu fața la pământ, se va închina lui Dumnezeu și va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.*” (1Corinteni 14.25). Aceste lucruri să fie făcute cu respect.

Vreau să vă amintiți că păstorul, fratele nostru Neville este capul bisericii și are dreptul să exercite autoritatea pe care i-a dat-o Duhul Sfânt și să facă orice îi va spune El. În biserică are dreptul să facă orice îl călăuzește Domnul să facă. El are, de asemenea, autoritate peste comitetul de diaconi. Astfel, poate schimba comitetul de diaconi, oamenii de încredere, pianistul sau orice altă slujbă, după cum îl călăuzește Duhul Sfânt s-o facă. Eu voi recunoaște orice va face el, deoarece cred că este un om duhovnicesc. Voi recunoaște aceasta ca venind din partea

Domnului și voi fi de acord pentru că are dreptul să acționeze în biserică așa cum se simte călăuzit s-o facă.

Dacă dorește să schimbe pozițiile unor oameni, are dreptul s-o facă. Eu am încredere însă că totul va merge bine și nu va fi nevoie să facă aceasta.

Domnul să vă binecuvânteze. Am încredere că veți urma aceste lucruri cum știți mai bine. Fie ca Duhul Sfânt să vegheze asupra fiecăruia dintre voi și fiecare creștin al bisericii să stea la postul său știind că Dumnezeu vă va face responsabili pentru felul în care vă îndepliniți slujba în biserică. Fiecare trebuie să dea socoteală.

Laicilor, sfinților cu daruri, suntem fericiți pentru că vă avem în biserică pe cei care vorbiți în limbi, tălmăciți și aveți descoperiri. Vom sta alături de voi în tot ceea ce va dovedi Duhul Sfânt că v-a spus. Noi vă iubim. Credem că posedați aceste daruri, iar dacă aveți ocazia potrivită și veți ști cum le privește Scriptura, veți face lucrări mari în mijlocul nostru. Rugăciunea mea sinceră este ca Domnul să vă binecuvânteze pe toți.

Creștinilor care ascultați această înregistrare, am omis să mai spun un lucru: conform Scripturii, cei care vorbesc în limbi trebuie să fie doi sau trei și s-o facă pe rând. În cursul unui serviciu sunt date numai două sau trei mesaje. Așa spune Biblia: *„Dacă sunt unii care vorbesc în altă limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând, și unul să tălmăcească.”* (1Corinteni 14.27). Să faceți aceste lucruri așa cum a spus Duhul Sfânt în Biblia Sa pentru că, din câte știu eu, acesta este cel mai bun procedeu, pentru că Pavel a spus: *„Cât despre proroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece.”* (v. 29).

Domnul să vă binecuvânteze. Amin.

- Amin -